

Sandra Bautista: «'Trapezista' és un disc on parlo molt de la pena; he passat per coses que fins ara no havia viscut»

L'artista de Martorelles ens explica les interioritats del nou disc que publicarà al setembre

Sandra Bautista | Arxiu de l'artista

Guanyadora de l'última edició del Sona9, vam descobrir **Sandra Bautista** amb *La casa de les mil olors* (autoeditat, 2017), carta de presentació primerenca en què la cantautora de Martorelles es movia entre les declinacions de la cançó d'autor i la calidesa de la música popular brasilera. Dos anys més tard debuta oficialment amb *Trapezista* (Satélite K, 2019), un treball efervescent, produït per Carlos Manzanares (**El Kanka**, **David Pastor**, **Muerdo**), que es balanceja entre un niu d'emocions contraposades.

D'on surt la trapezista que ha servit per donar títol al disc?

És el títol d'una de les cançons. Descriu el moment vital en què em trobo: com si estigués a punt de saltar al buit. És la sensació d'algú que puja per primera vegada a un trapezi i ho veu tot des de dalt

i es balanceja i va d'un costat a l'altre, en un viatge que va de la pena a l'alegria.

Però en un moment com aquest tot hauria de ser alegria...

És un disc on parlo molt de la pena. He passat per coses que fins ara no havia viscut, però que són part del cicle de la vida. De fet, si no t'endinses en el teu costat fosc, no pots arribar a veure mai la llum. Tal com dius, musicalment el treball presenta una evolució. He investigat molt, també en les lletres. Hi ha una cançó, "Sydney de la Amazonia", per exemple, que és un sonet, amb tota la complexitat que això comporta. I musicalment és un disc molt més variat.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=AKQ0NGhiAWk>

Té molt més de groove.

Totalment. *La casa de les mil olors* era més tranquil, amb molta presència de sons com la *bossanova*. A *Trapezista* hi ha cúmbia, hi ha temes funk... i també hi ha moltes guitarres elèctriques; mentre que en el primer, molt més acústic, no n'hi havia. També he tingut la sort que m'acompanyen grans músics.

Com qui?

Miki Santamaria de **Doctor Prats** ha gravat els baixos. És un crac, té un currículum brutal. De **Doctor Prats** també he tingut la col·laboració als vents de **Guillem Boltó**. Les bateries les ha gravat **Dani Catena** d'**Elefantes**. I les guitarres, el meu músic de confiança, **Víctor Martínez**. Ell és part imprescindible del projecte. I sobretot no vull oblidar-me del productor, Carlos Manzanares, que no hem parlat d'ell, però ha estat una part molt important per a la gestació del disc.

Sandra Bautista Foto: Xavier Mercadé

Per què?

Carlos Manzanares ha produït molts dels artistes que em molen com **David Pastor**, **El Kanka**, **Muerdo**... Per mi ha estat un gran somni poder treballar junts, perquè fa molt de temps que li segueixo la pista. Després d'haver treballat amb ell, fins i tot encara l'admiro més. Realment ho té tot al cap. Tot el que podries arribar a pensar per millorar una cançó, ell ja ho ha vist molt abans.

Han crescut les cançons des que vas entrar a l'estudi fins que en vas sortir?

Sí. "Sydney de la Amazonia", que té una gran història al darrere, quan la vaig compondre era una chacarera, però ell em va proposar que fos un swing. Jo no ho veia, però li faig fer cas i el resultat és increïble.

De fet, tot i no ser una cantautora protesta, no defuges la música com a vehicle per defensar allò en què creus, com en aquest tema o en "La igualtat és la victòria".

En la vida tot és política i al final has de mullar-te com a artista. Sí, "La igualtat és la victòria" és una cançó sobre la lluita feminista i "Sydney de la Amazonia", més enllà de la història tan apassionant del protagonista, també vol ser una crítica contra l'actual sistema de la societat consumista.